

Selyemgémek társaságában

Ha azt mondom teaszűrő, gumicsizma, vödör, parti vidrapók és tempera,- mi jut eszébe a kedves olvasónak? Összeköti-e valami őket? Ha megkérdezzük a gimnazisták közül azt a 48-at, ők rögtön rávágják- hát ez a terepgyakorlat!

selyemgém

Másodszor települt ki a Kolon-tó partjára a népes társaság. Majdnem ötvenen voltunk, így a szúnyogok tobzódhattak a sok-sok „alkalmas példány” láttán. Házigazdánk, Dudás László nehezen helyezte el a sok sátrat tanyáján. Idén is volt néhány vakmerő diák, aki a szabad ég alatt aludt, hogy már az első napsugarakra ébredjen, ami átszűrődik a nádlevél-tengeren, felébresztve a nyüzsgő élővilágot, amely lenyűgözi az idelátogatót.

vörösbarna nőszőfű

Mi, a két „bogaras” tanárnő, miután a taninformmal megvívtuk év végi harcainkat, azon nyomban elillant a bosszúságunk, amint megpillantottuk szomszédságunkban a selyemgémeket. Szinte karnyújtásnyira megközelítették táborunkat. Lesújtóan mérték végig bennünket, ők aztán nem sietnek sehová-ellenben velünk. Gőtélárva, hanyattúszó poloska, pióca és sok más finomság is akad bőven számukra a tóban. Aztán lassan mi is átvettük tempójukat... Növényt határoztunk, -többen ismerik már a sóskaborbolyát, a vörösbarna nőszőfüvet és a sárga virágú rovarrevő rencét.

A tó napjainkban egy eutróf, (szerves anyagban gazdag)

elmocsarasodott tó. Uralkodó benne a nád, amely sarjakkal szaporodik, kiszorítva más növényfajokat, ezért a nádas egy

meglehetősen fajszegény életközösség. A különböző sásfajokon kívül a békatutaj, a fehér tündérrózsa és a kutyaherélő sás, vagyis a kolokán is színesíti a társulást. A lemenő Napban bronzfényűek a fűzfacsoportok, és néhány magányos fán ülő gém fehérlik a tájban. Nemcsak a kolokán érdes levele tartja vissza a fürdőzéstől a legvagányabbakat, hanem a sok pióca is. A gumicsizmák jó szolgálatot tettek a vízi gerinctelen állatok begyűjtése, és vizsgálata során.

A tézstaszűrőkbe tévedt állatokat összegyűjtöttük, aztán meghatároztuk azokat. Keringőbogár rótt a köröket a tálban, a mikroszkópban kiderült, hogy amit sok-sok lábnak

gőtelárva

hittünk, azok bizony kopolyák a vízi fátolka potrohán, amelyek úgy lebegtek a vízben, mintha szellő suhant volna át egy finom selyemsálon.... A vízikorpió nagyon harcias vad, nála csak a parti vidrapók a félelmetesebb. Simán képes egy lápi pócot is zsákmányul ejteni. A lápi póc-H. Ádám (11.c) szerint-kedvenc helye a kávézacc-szerű víz. Ez az apró termetű hal ugyanis

szereti a melegebb vizet, és a rothadás, amelynek szagát mi is éreztük, folyamatosan hőt termel, tehát

számára a partközeli iszapos élőhelyek jelentik az ideális lakhelyet.

Sajnos gyorsan eltelt az a néhány nap, amit a tó mellet töltöttünk. Voltak túrák, növényhatározás, boncolás (egy beteg házinyúl volt az áldozat), madárles, Madárvárta, poszterfestés, csillagászkodás, zuhanyzás a nádas paraván mögött, biológus-ragu főzés-Adrien tanárnő módra-nem kell izgulni, véges számú szúnyog került csak bele...

A csoda mindig a szemünk előtt van, néha egészen közel, máskor egy szösz-kupacnak tűnő tavi szivacs mikroszkópban feltároló kovatűinek mintázata formájában. Kell, hogy legyen szemünk, hogy észrevegyük, orrunk, hogy érezzük, és fülünk hogy meghalljuk, amit a természet súg nekünk.

árnyjáték

2013. augusztus 28.

Juhász Katalin tanárnő

lápi póc, vagyis a kutyahal

Biológus ragu a kuktákkal...

A határozáshoz nagy türelem szükséges...

